

TÍZ

NAP

A VILÁGVÉGE

ELŐTT

Megmentheti az irodalom a világot?

fine selection

MANON FARGETTON

MANON FARGETTON

TÍZ NAP A VILÁGVÉGE ELŐTT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Az a legfontosabb, hogy összegyűjtse azt a keveset, ami a világból látható, amíg be nem sötétedik...

A szem, bizonyos értelemben, visszabilentette a szakadék széléről.

Marguerite Yourcenar: *Opus Nigrum*
(Szávai János fordítása)

Az életben nincs se jövő, se múlt.

Csak jelen van, örökös jelenvézés.

Christian Bobin: „La Fleur de l’air” [A levegő virága]
a *La Part manquante* [A hiányzó rész] című kötetből

Soha más, csak te köszöntöd hajnalban a tengert

Mikor bolyongástól megfáradtan a sötét erdőből

és a csalánosból kijöve a tajték felé indulok.

Robert Desnos: „Jamais d’autre que toi” [Soha más, csak te] a *Corps et biens* [Testek és javak] című kötetből

ELSŐ RÉSZ

1

H-239

Erre nem számított senki.

Tornádókra számítottunk, szökőárakra, vulkánkitörésekre, meteoroesőkre, nukleáris katasztrófákra, árvizekre, atombombákra, arra, hogy a bolygó belefut a környezetszennyezésbe, túlnépesedésre, rossz irányt vevő genetikai manipulációkra. Arra számítottunk, hogy a Föld fellázad az emberi hülyeség ellen. Hogy az emberiség elpusztítja saját magát. Ám ezt, ezt senki nem látta előre. De hát hogy is láthattuk volna? Még ma, amikor már száguld felénk az apokalipszis, sincs senkinek halvány sejtelme sem arról, mi történik.

Gwenaël ujjai megállnak a klaviatúra felett.

Szemöldökét ráncolva olvassa újra az imént fogalmazott sorokat. *Erre nem számított senki.* Ja, erre ő sem. Soha egyetlen szöveggel nem gyűlt meg még ennyire a baja, mint ezzel. Pedig már jó néhány regényt tudhat maga mögött. Ennek a történetnek a szereplői mintha csupán figyelme legcsekélyebb lankadására várnának, hogy pixelnyi

rést üssenek a sorok között, és szétzilálják a forгатókönyvét. Olyan könyv felé taszigálják, amit ő nem akar megírni. Olyanok ezek a szereplők, mint valami rohadt vírus, mintha trójai vert volna fészket az agyában. Ha megszabadulni nem is tud tőle, legalább a károkat mérésélheti.

Minden teketória nélkül törli a bekezdést.

Olyan erősen csapott a billentyűre, hogy a nappali másik végében Sara felkapja a fejét.

– Minden oké? – kérdezi felvont szemöldökkel.

Gwenaël az egyik füléből kihúzza a fülest.

– Igen. Csak az eleje makrancoskodik. Semmi komoly.

Sara bólint. Már hosszú évek óta nem beszélnek részletekbe menően Gwenaël regényeiről. A kapcsolatuk kezdetén a férfi azt szerette volna, hogy ő legyen az előolvasója, de hamar rájött, hogy Sara ódzkodik attól, hogy belefolyjon a munkájába. Mindig talált valami kifogást, hogy kihúzza magát, ha pedig mégis nekiállt, már túl késő volt, addigra Gwenaël többször átírta a szöveget, Sara első változatra adott visszajelzései értelmüket veszítették, nem segítettek, csak felbosszantották. Párszor kifakadt emiatt, aztán nem forszírozta tovább a dolgot, Sara pedig teljesen felhagyott az előolvasással. Mivel Gwenaël a függetlenségéért is szerette a nőt, lassan eltemette magában azt, hogy ő egy olyan párkapcsolatról álmodott, amely létezése minden apró mozzanatában összeolvadást jelent, egészen a legbensőbb rétegig – az írásig.

– Főzök magamnak egy kávé – szólal meg újra Sara. – Te is kérsz?

– Nekem még van. Kösz.

– Egy kis szünet nem segítene?

Nem. Nem segítene. És ez a társalgás, amely kizökkenti a munkából, még kevésbé segít.

– Mert akkor csinálhatnánk gyereket.

Gwenaël ránéz, elmosolyodik. Diplomátikus mosollyal. Ebben a pillanatban egyedül szeretne lenni a szobában. Azt szeretné, hogy ne kelljen az elmúlt tizenöt hónap kísértetével foglalkoznia, hogy ne kelljen büntudatot éreznie amiatt, hogy nem kefél eleget, hogy nem kifogástalan az életmódja, hogy három modem is van a lakásban, ezért egy rakás wifihullám bombázza a szervezetüket, hogy nem képes leállni a munkával. Büntudatot amiatt, hogy nem akar összejönni egy gyerek, miközben egy csomó haverjuk minden különösebb gond nélkül potyogtatja a zabálnivaló szőke porontyokat, a rohadékok néha még úgy is, hogy csak véletlenül csusszan be.

Csakhogy Gwenaël nincs egyedül, Sara is itt van, és mohó arccal mustrálja. És Gwenaël nem mondhatja neki, hogy ő nem akar mást, csak írni, megszakítás nélkül késő délutánig, hogy az elméje el van foglalva, hogy este majd nagyobb lesz benne a hajlandóság. Nem mondhatja, mert házi atomkatasztrófát idézne elő vele.

Tizenöt hónap nem nagy idő. Az orvosok is azt hajtogatják, hogy két évig semmi okuk az aggodalomra. De amikor a családalapítási terv csak nem akar valóra válni, amikor Sarán egyre inkább eluralkodik a meggyőződés, hogy ő képtelen megfoganni, amikor a várakozás még tovább táplálja benne a szorongást, amikor minden egyes alkalommal, ha megjön a menstruációja, Gwenaël hallja, hogy sír – akkor tizenöt hónap örökkévalóságnak tűnik. De ez érdekli is az orvosokat! Ők csak lobogtatják a statisztikáikat, és mosolyognak rendületlenül, amivel senkit sem nyugtatnak meg.

– Tudják, minél jobban ráfeszülnek, annál kisebb az esély, hogy sikerül. Szóval lazítsanak, menjenek el, mondjuk, szabadságra, pár napra felejtsek el a munkát. Fiatalok, egészségesek, semmi ok nincs rá, hogy ne jöjjön össze!

Aha, persze.

Csak hogy se ő, se Sara nem tudja félretenni a melót. Sara start-up cége épp most indult be, a hét egyik felében a csapatával dolgozik Párizsban, a másikban meg itt húzza az igát, mint egy eszelős, ebben a Rambouillet-hez közeli álmos porfészekben. Ő meg ennek a regénynek az elejével viaskodik, és ez felborzolja az idegeit.

– Á, remek ötlet – préseli ki magából a választ. – Eszembe nem jutott volna.

Sara elhúzza a száját, odamegy hozzá, ledobja a pólóját, megfordítja a széket, az ölébe ül. Mellei ajaknyújtásnyira. Gwenaël bekapja az egyik mellbimbóját, érzi, hogy megkeményedik a szájában. Elmosolyodik.

Végső soron mégsem olyan rossz ötlet egy kis szünetet tartani.

Amikor hirtelen megcsörren a telefonja, kinyomja, és átengedi magát Sara simogatásainak.

2

H-239

Azoknak az első tavaszi napoknak az egyike, amikor a napsütés jól esőn melengeti az emberek fakó bőrét. Lili-Ann kilép a metróból. Vállán keresztbe vetett laptoptáskája minden lépésnél a combjának csapódik, mintha arra akarná emlékeztetni, hogy nem halad a szakdolgozatával. Csak gyűjti-gyűjti a szakirodalmat, de egyetlen sort se képes leírni. Márpedig három és fél szemeszter mesterképzés után épp ideje lenne elkezdeni. Lili-Ann felsóhajt. Annyira szeretett volna ez egyszer nem kapkodva dolgozni, komótosan megfontolni minden egyes szót. De hát világeletében sokkal inkább sprinter volt, mint hosszútávfutó. Jövőre, amikor a körmére ég a munka, megint egy csomó éjszakát átvirraszt majd a klaviatúrája fölött, hogy időben leadhassa.

A zsebében rezegni kezd a telefonja. Nem veszi elő. Utálja, hogy mindig elérhető.

Az albérlet felé tartva a magasba emeli az orrát. A világ valahogy tisztábbnak tűnik ebben az átlátszó levegőben. Könnyedebbnak, mint tegnap.

Két emelettel feljebb egy borzas hajú fazon könyököl az ablakában, és elektromos cigarettát szívva figyel az emberek jövés-menését.

A tekintete összeakad Lili-Annéval. Foglyul ejti. Közvetlenül mögötte az ablaküveg szemképráztatóan tükröződik, különös dicsfénybe vonva az ismeretlent. Lili-Ann előveszi a fényképezőgépét. Néma közjáték következik, a lány engedélyt kér, hogy lefotózza, amit a fiatal ember laza csuklómozdulattal megad, majd pimaszul párafelhőt fúj maga elé. A kép egyszerre szép és vicces, a kilencvenes évek rockbandáiról készült *backstage* fotókat idézi sajátos kortárs verzióban. Lili-Ann zoomol, keretez, megörökít.

Már épp továbbindulna, amikor a fiú int neki, hogy várjon, és eltűnik a lakásban. Lili-Ann egy pillanattal tart, hogy lejön – semmi kedve beszélgetésbe kezdeni, semmi kedve egy szellempasit kreálni, hogy a fickó békén hagyja –, ám hamarosan újra megjelenik az ablakban, lepillant, hogy ellenőrizze, Lili-Ann még mindig ott van-e, és valamit ráfirkant egy lapra. A következő pillanatban egy papírrepülő kap szárnyra a langyos délutáni fényben. Lili-Ann derűs élvezettel kíséri rendezetlen röptét a körút felett. Végül egy ház homlokzatának ütközik, útját egy elragadtatott kisserác kezében fejezve be. Lili-Ann átmegy a túloldalra, hogy elkérje tőle.

– Azt hiszem, ez az enyém...

A gyerek végigméri. Nem lehet több hatévesnél. *Mint az unokahúgom* – gondolja Lili-Ann.

– Azt hiszed, vagy biztos vagy benne? – kérdezi a kisfiú.

– Adrien! – pirít rá az apukája.

Nevezett Adrien sajnálkozva nyújtja át a repülőt. Az egyik szárny alá ezt írta az ismeretlen: „Szívesen megadtam volna a számomat, de úgyse hívnál fel.” A másik alá pedig ezt: „Na jó, sose lehet tudni...”, és utána tíz számjegy következik. Lili-Ann elneveti magát, felint a fazonnak az ablakba. Az felvonja a szemöldökét, mintha csak azt kérdezné: „Nos, akkor felhívsz?”

– Hé, Adrien!

Néhány méterrel odébb apa és fia hátrafordul a kiáltásra. Lili-Ann utánuk siet.

– Kéred? – nyújtja oda a repülőt a kisfiúnak.

A kölyök arca felragyog, s ahogy továbbindul az apjával a metró-lejárat felé, minden szögből szemügyre veszi az ajándékát.

– Keményszívű vagy! – kiabál keresztül szemrehányóan az autók zúgásán az ismeretlen.

Mélyebb hangja van, mint képzelte. Lili-Ann vállat von, aztán sarkon fordul, és a nyakába akasztott fényképezőgéppel sietős léptekkel elindul hazafelé.

Keményszívű? Igen. A kövek, amiket magában cipel, olykor nagyon lehúzzák. Ezért, hogy visszanyerje könnyedségét, feloldódik a váratlanban, a szerencsés véletlenekben... Az eseményekre értelmezésre váró jóslatként tekint. Ha viszontlátja az előbbi ismeretlent, az jel lesz, amelyre figyelni fog. De hogy felhívja? Nem, az túlságosan banális lenne.

Lili-Ann megérkezik a házhoz, ahol lakik, elindul felfelé a cselédlépcsőn, felkaptat a hatodikra, befordul a folyosón. Az ajtón a biztonsági zár is zárva. Ezek szerint Raph, a lakótársa még nem ért haza. Bizonyára most is csomagokat szállít ki bicajjal, ide-oda cikázva Párizs utcáin nevenséges neonsárga egyenruhájában.

Lili-Ann kifulladásra teszi le a laptopját az íróasztalra, felkap egy szelet kalácsot, és a fényképezőgépével lehuppan a kanapéra. Megnézi, milyen lett a kép az ismeretlenről az ablakban. Ajka mosolyra húzódik, ahogy eszébe jut az autók fölött lebegő papírrepülő.

Kezét a könyvespolcon lévő gömbakvárium felé nyújtja, körme hegyével megkocogtatja az üveget.

– Helló, Loüm! Jó napod volt?

Az aranyhal odaúszik az ujjához, követi a mozdulatait, majd feljön a felszínre, és nagyra tátja a száját. Lili-Ann színes pelyheket szór a vízre, Loüm habzsolni kezd.

Kattan a zár. Lili-Ann megfordul, már készül, hogy elsüssön egyet azokból az ócska viccekből, amelyekhez Raphfal annyira értenek. De ahogy meglátja, becsukja a száját. A lakótársa holtápadt arca szembeszökő kontrasztot alkot harsány formaruhájával.

– Hallottad? – kérdi a fiú.

Egy ilyen kérdés csakis súlyos eseményre utalhat. Lili-Ann első gondolata, hogy biztosan újabb terrortámadás történt.

Feszülten visszakérdez:

– Mit?

3

H-239

Valentin becsukja az ablakot, az elektromos cigarettát a kanapéra dobja. Mit látott benne ez a lány, hogy le akarta fotózni? Gyakran vágyott rá, hogy a kívülálló tekintetével fedezze fel önmagát. A kíváncsiságtól, vagy szinte már szükséglettől hajtva, hogy megtudja, mit gondolnak róla mások, megtanulta dekódolni a környezetében élők viselkedését, kitalálni az elvárásaikat. Megnyugvással tölti el, ha belesimulhat a róla alkotott képbe, megfelelhet a felé vetített kívánságoknak. Megnyugtatja őt – és megnyugtatja őket is. Mindenkit megnyugtat. Akkor meg miért is fosztaná meg magát tőle?

Odakinn megszólal egy sziréna. Valentin már ismeri. Minden hónap első szerdáján pontban délben felvijjog. Csakhogy ma nem szerda van, jut eszébe egy pillanattal később. És már rég elmúlt dél.

Bosszús kíváncsisággal újra kinyitja az ablakot, kihajol. A körúton a legtöbb járókelő megállt, és nyugtalan arccal hegyezi a fülét. Az emberek kis csoportokba verődve beszédbe elegyednek. Valentin előhúzza a zsebéből a telefonját, a keresőre kattint, beírja: „sziréna párizs”. A Google napilapok online változatából dob fel cikket, meg az AFP francia hírügynökség egy közleményét, amelynek

a címe szinte orrba vágja: „Katasztrofális robbanások Új-Zélandon és Oroszország keleti részén.” Mi köze ennek Párizshoz? Új-Zéland messze van. Míg arra vár, hogy a telefonja a teljes hírügynökségi táviratot betöltse, bekapcsolja a tévét. A képernyő alján szalag-hír fut folyamatosan, közben premier plánban a köztársasági elnök beszél:

– ...úgy döntöttünk, hogy Franciaország valamennyi városában működésbe hozzuk a lakosság riasztására szolgáló szirénákat, melyeket rendszerint csak közvetlen veszély esetén veszünk igénybe, a jelenség természete ugyanis egyelőre ismeretlen számunkra. Pillanatnyilag a földgolyó másik felén tombol, mivel azonban minden előjel nélkül kezdődött, és folyamatosan terjed, nem zárható ki, hogy ugyanilyen váratlan módon nálunk is megjelenik, illetve pusztítását több napon át folytatva hozzánk is elér. Minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy megállítsuk. Mozgósítottuk a hadsereget, valamint...

– De hát miféle jelenség, a kurva életbe?! – fakad ki Valentin.

Újra a telefonjára pillant. Az AFP-közlemény bombázásokról, robbanásokról beszél, de rendkívül homályos az egész. Háború van? Valamelyik ország megtámadta volna Új-Zélandot, és mindenki attól tart, hogy kitör a harmadik világháború? De melyik ország? És pont Új-Zélandot, most komolyan? És miért nevezi a köztársasági elnök ezt a háborút „jelenség”-nek?

Valentin érzi, hogy a szívverése felgyorsul, fejében cikáznak a gondolatok.

– Addig, amíg a szakértőink részletes beszámolót készítenek nekünk a kialakult helyzetről – folytatja az elnök –, arra kérjük a lakosságot, hogy térjen haza, és maradjon az otthonában. Folyamatosan tájékoztatni fogjuk önöket az események alakulásáról.

– Gőzünk sincs ugyan semmiről, de azért ássák el magukat otthon, úgy egyszerűbb – foglalja össze morogva Valentin. – Inkompetens seggfejek gyülekezete!

– Mi történt, kisfiam?

Valentin megfordul. Elnyűtt pongyolában, szeme körül sötét karikákkal, kócos hajjal az anyja imbolyog a nappali küszöbén, mint ha nem tudná rászánni magát arra, hogy belépjen. Valentin azonnal félreteszi a haragját. Az anyja jelenléte arra kényszeríti, hogy lenyelje az aggodalmát, és az agyában gomolygó ezernyi kérdést. Kikapcsolja a tévét.

– Semmi, anya. Minden rendben. Szükséged van valamire? – Az asszony összeráncolja a homlokát, nem felel. – Gyere, visszakísérlek a szobádba.

Karon fogja az asszonyt, és gyengéden a sötét folyosó felé vonja.

Hány napja is nem volt otthon, a saját lakásában? Legalább tíz. Pedig imádja azt a garzont, amit azóta bérel, hogy talált egy olyan szervezetet, amelyik vállalta a kezes szerepét a szerződés-kötésnél. Csakhogy az anyja most nem boldogulna egyedül. Ebben az állapotban nem.

Miközben betakargatja a lesoványodott testet, a fényképezőgépes lány sziluettje villan az emlékezetébe. Ez lenne az utolsó emléke, mielőtt a világ kibillen a sarkaiból?

Le kellett volna mennem, hogy beszéljek vele – sajnálkozik magában.

4

H-238

Lili-Ann sápadtan mered a számítógépe képernyőjén sorjázó képekre, időnként riadt pillantást vet Raphéra, aki egy másik oldalt néz. Miután a lakótársa elmondta, mi történt, az első reakciója az volt, hogy felment a netre. Aztán gyorsan elővette a telefonját, hogy megpróbálja elérni a szüleit: ekkor vette észre, hogy az édesanyja már kereste. A szülei Japánban töltik a szabadságukat. És nem veszik fel a telefont.

Lili-Ann reszketve hallgatja meg a hangpostájában lévő üzenetet.

– Drágám, anya vagyok. Ööö... nem tudjuk pontosan, miért... de a francia nagykövetség telefonált, hogy haza akarnak bennünket szállítani. Elvileg negyvennyolc órán belül leszállunk Párizsban. Szeretlek, apa is csókol. A nővérednek is szólj, kérlek. Annyira szeretném tudni, mi történik... Két nap múlva találkozunk. Ha minden jól megy.

Ha minden jól megy. Ezekre az utolsó szavakra Lili-Annból visszafojthatatlanul kitör a zokogás. Ő is szeretné érteni, mi történik. Csakhogy senki nem tudja. Újságírók és kiküldött tudósítók váltják

egymást a hírcsatornán, folyamatosan ugyanazokat az információ-morzskákat ismételve, egy sor sebtiben összedobott 3D-s kép kíséretében: a robbanások – ezt a szót használják, minduntalan hozzátéve, hogy az eredetük egyelőre ismeretlen – 16 óra 42 perckor kezdődtek egyidejűleg az Északi-sarkot a Déli-sarkkal összekötő vonal mentén, amely a 180. délkörtől négyszáz kilométerre nyugatra húzódik, áthaladva Oroszország keleti csúcsán, Új-Zélandon és az Antarktiszon.

A jelek szerint ez a robbanásvonal azonnal ketté is vált, és az egyik kelet, a másik nyugat felé vándorol. Egyenletes sebességgel haladnak, az Egyenlítő magasságában körülbelül huszonöt kilométert tesznek meg óránként, a sarkokhoz közeledve ennél kevesebbet.

Két órával később a két robbanásfal tehát már egy akkora szeletet járt be a Földön, amely az Egyenlítőnél mintegy száz kilométert tesz ki. Minden kapcsolat megszakadt az ebben a zónában élő emberekkel.

Új-Zéland megmaradt részén pánik uralkodik. Az Aucklandben forgatott videófelveteleken, amelyeket azelőtt tölthettek fel az internetre, hogy megszakadt volna a kapcsolat, látszik, hogy folyamatosan rázkódik a föld, szétszaggatja az utakat, megrepeszi a házfalakat. Az egyikben, amit okostelefonnal készítettek, a robbanásvonal is kivehető. Egy legalább húsz-harminc méter magas, rettenetes porfal tornyosul a sápatag hajnali égbolt előtt.

Mit hagyhat maga után?

Vajon tovább folytatódnak mögötte a robbanások, vagy csak arra a két ikervonalra korlátozódnak, amelyek méterről méterre zabolják fel a Földet?

Vannak-e túlélők a letarolt zónában?

Ezt senki nem tudja megmondani. Egyetlen műholdnak sem sikerült felvételt készítenie, a robbanások túlsó oldalára küldött drónok és repülőgépek megsemmisültek.

Lili-Ann kétségbeesetten nyomkodja a telefonját, vagy századszor próbálja elérni a nővérét, de hiába. A hálózat túlterhelt. Végigpörgeti Facebookon az elérhető ismerősöket. Az a benyomása, mintha kilépett volna önmagából, mintha elszakadt volna a saját érzéseitől. Megbénítja a döbbenet.

– Ha a jelenség ugyanezzel a sebességgel terjed tovább – mondja a riporter –, a robbanások harmincnégy óra múlva elérik Ausztrália keleti partjait, negyven óra múlva Alaszka nyugati partját, hatvan óra múlva Japánt...

Japánt. Hatvan óra múlva. Lili-Ann gyomra még jobban görcsbe rándul. Sikerül vajon időben kimenekíteni a szüleit? A reptereket biztosan megrohamozzák az emberek.

– ...kilenc és fél nap múlva Franciaország keleti határát, és tíz nap kell ahhoz, hogy a két frontvonal találkozzon a greenwichi délkörtől négyszáz kilométerre nyugatra.

Frontvonalak. Az újságírók az orvosi nyelv szavairól háborúra váltottak. Esetleg olyan új információk birtokába jutottak, amelyeket nem hozhatnak nyilvánosságra? Vagy egyszerűen csak arról a beteges szükségletéről van szó, hogy mindig keresni kell egy bűnbakot?

A zóna, ahol a két robbanásvonal tíz nap múlva találkozik, töredék-másodpercnyi különbséggel jelenik meg a két számítógép-képernyőn. Egy hosszú vágás, amely átszeli Angliát, leválasztja Bretagne-t Franciaországról, keresztbe metszi Spanyolországot, aztán lehasítja Afrika púpját, majd beleveszik az óceánba, mielőtt elérné az Antarktisz. Lili-Ann azonnal megérti. Ahogy mindenki más is.

– Ez a túlélés utolsó határvonala – suttozza Raph.

Lili-Ann bólínt. Az áradat hamarosan megindul. Mindenki oda akar majd eljutni. De nem mindenkinek adatik meg, hogy el is jusson.

Hirtelen rezegni kezd a telefonja.

SMS a nővérétől.

Ha nem javul a helyzet, három nap múlva a szüleinknél leszünk. Te is gyere oda.

A szüleiknél... Okos. Az óceán partján laknak, nem messze a túlélés utolsó határvonalától. Annyira jellemző ez a két mondat Laure-ra. Tömör, célratörő, racionális, minden pátoasztól mentes. Laure Lili-Ann szöges ellentéte. Már cselekszik, mikor ő még mindig a sokk hatása alatt van, képtelen megemészteni a hírt. A szeméből könnyek buggyannak az arcára. Sietve bepötyögi:

Ott leszek. Szeretlek. Anyáék üzentek, a követség megpróbálja hazaszállítani őket.

Fohászodik, hogy az SMS a hálózati problémák ellenére eljusson a címzetthez.

Raph már a Twitteren bóklászik. Az elszörnyedt reakciók tömkelege mellett néhányan a robbanások okát firtatják. Ez egyszer senki nem mer trollkodni. Néhány kommenttől viszont felkavarodik az ember gyomra. *Nem tudunk mindenkit befogadni ugyebár... A külföldiekben legyen annyi méltóság, hogy odahaza maradnak meghalni* – olvassa Lili-Ann. Feljebb Amerika ébredszik: *It's judgment day! I pray for us all!*

Aztán ott van ez, józanul és irtóztatón: *Ha nem marad túlélő a robbanások után, akkor tíz nappal vagyunk a világvége előtt.*

Lili-Ann lehunyja a szemét. Újra kinyitja.

Legszívesebben lecsapná a laptop tetejét, hogy elhallgattassa a rendkívüli kiadást, mintha csak azzal, hogy kirekeszti az újságírók

hangját, tompíthatna az iszonyaton. De megbabonázva mered a képernyőre, ahogy több milliárdan szerte a világon, képtelen levenni a szemét a robbanások alkotta falról, amely már századszorra dönti romba szörnyűséges robajjal Aucklandet.

Valahol a világban még vannak emberek, akik alszanak – gondolja irigykedve.

Emberek, akik még nem tudják.

5

H-237

Béatrice mobilja vibrálni kezd az éjjeliszekrényen. Kinyúl érte, vak-tában tapogatózva felveszi. A felettese hangja rántja ki a kábaságból.

– Bébé! Na végre! Mi a francot csinálsz?

– Sziesztázok – morogja Béatrice. – Szabin vagyok, JB. Te magad hajtogattad, hogy ideje el...

– Kapcsold be a tévét, és szállítsd ide a segged! Mindenkire szükségünk van!

Lesage felügyelő hangja túlságosan nyugtalanító ahhoz, hogy Béatrice valami csípőset feleljen, pedig már ott van a nyelve hegyén. A vekkerre pillant. Este hét múlt. Jól bealudt.

– Mi történt, főnök?

– Csipkedd magad!

– Máris indulok.

– Jobban tennéd, ha...

A vonal megszakad. Béatrice megpróbálja visszahívni, de hiába. A mobil csak bidden egyet, és leteszi saját magát. Ledobja a másik párnára, vesz egy nagy levegőt, felkel. Elindul az amerikai konyhás nappali felé, menet közben az egyik fotelról begyűjti az ott hányódó

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

farmerjét, ingét és melltartóját, benyomja a kávéfőző gombját, gyorsan magára kapkodja a gönceit. A sütő üvege visszatükrözi pucér lábát. Béatrice elhúzza a száját. Sosem szerette a testét. Kamaszként aggodalmasan mustrálta, és ezerféle tornagyakorlattal gyötörte abban a reményben, hogy javíthat rajta. Amikor a harmincat is betöltötte, beletörődött, hogy a külseje sohase lesz jobb, onnantól kezdve nem foglalkozott vele többet. Egyébként se engedte meg soha egyetlen férfinak se, hogy elég sokáig maradjon nála ahhoz, hogy véleményt merjen nyilvánítani a combja kerületéről, vagy hogy észrevegye, milyen furcsa redőkbe gyűrődik az ágyéka, amikor leül. Béatrice a munkájával él házasságban, és remekül elvan vele.

Kezébe veszi gőzölgő kávéját, átmegy a nappaliba. Miután egy percig szitkozódva kotorászik a kanapé párnái között, az íróasztalaként szolgáló kerek asztalon végre megtalálja a távirányítót. Bekapcsolja a tévét. A képernyőn felbukkanó képek láttán kis híján elejti a csészéjét.

– A kurva életbe... – dünnyögi.

Azon nyomban magára kapja a kabátját, vörös bozontját összefogja a tarkóján, felmarkolja a sisakját, a kulcsait, kirobog a házból, és már száguld is a motorjával az esti sötétségben a kapitányság felé.

– Jó estét, parancsnok! – köszön ki a recepciós pult mögül Karen.

Béatrice nagyon kedveli ezt a csitrit. Húsz évvel ezelőtti önmagára emlékezteti, mikor a rendőrfőiskoláról frissen kikerülve azt hangoztatta, ő aztán sose fogja hagyni, hogy maga alá gyűrje az a szennyes erőszak, amellyel nap mint nap szembesülniük kell. Csakhogy ma a valóság jócskán túlmegy minden elképzelhetőn. Karen sápadt, az ajka remeg. Béatrice a vállára teszi a kezét.

– Lesage merre van?

– Fenn az emeleten, a tárgyalóban.